

Sygn. akt VI GC 1692/18 upr/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2019 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) (...) 2 (...) w W.

przeciwko:

W. Ż.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanej W. Ż. na rzecz powoda (...) (...) 2 (...) (...) w W. kwotę 836,36 zł (osiemset trzydzieści sześć złotych trzydzieści sześć groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 209,09 zł (dwieście dziewięć złotych dziewięć groszy) od dnia 18 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- 209,09 zł (dwieście dziewięć złotych dziewięć groszy) od dnia 17 czerwca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- 209,09 zł (dwieście dziewięć złotych dziewięć groszy) od dnia 17 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- 209,09 zł (dwieście dziewięć złotych dziewięć groszy) od dnia 17 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2) oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 311 zł (trzysta jedna złote) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1692/18/3

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) 2 (...) z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego w L. pozew o zapłatę w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym domagał się zasądzenia od pozwanej W. Ż. kwoty 2 589,39 zł, na która składają się kwoty:

1. 209,09 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 18 maja 2015 do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. 209,09 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 czerwca 2015 do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
3. 209,09 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 lipca 2015 do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
4. 209,09 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 sierpnia 2015 do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
5. 209,09 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 listopada 2015 do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
6. 1 224,66 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 18 listopada 2015 do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
7. 35,34 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 września 2017 do dnia zapłaty;
8. 33,97 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 września 2017 do dnia zapłaty;
9. 32,59 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 września 2017 do dnia zapłaty;
10. 31,17 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 września 2017 do dnia zapłaty;
11. 27,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 września 2017 do dnia zapłaty;
12. 157,63 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 września 2017 do dnia zapłaty;
13. 0,76 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 18 maja 2015 do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
14. 0,82 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 czerwca 2015 do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona przez niego wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwaną należności wynikających z tytułu usług telekomunikacyjnych świadczonych przez (...)w W.. Wyjaśnił, że nabył przedmiotową wierzytelność od pierwotnego wierzyciela na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 22 grudnia 2016 r. Powód poinformował pozwaną o zmianie wierzyciela i wezwał ją do dobrowolnej spłaty zadłużenia. Pozwana do dnia wniesienia pozwu świadczenia nie spełniła.

W dniu 3 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1795717/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa i obciążenie powoda kosztami procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu podniosła zarzut przedawnienia roszczenia i wskazała, że postępowanie winno być prowadzone przez Sąd Rejonowy wydział gospodarczy, albowiem umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych została zawarta na działalność gospodarczą.

Pismem procesowym z dnia 14 kwietnia 2018 r. powód podtrzymał w całości żądanie pozwu. Odnosząc się do zarzutów pozwanej powód wskazał, że dochodzone powództwem roszczenie nie uległo przedawnieniu, gdyż termin przedawnienia dla roszczeń okresowych wynosi lat trzy. Pozwem z dnia 15 września 2017 r. powód dochodzi należności z nieuregulowanych faktur, których termin wymagalności najstarszej przypada na dzień 18 maja 2015 r., zatem powód nie przekroczył trzyletniego terminu przedawnienia.

Następnie pismem z dnia 4 lutego 2019 r. pozwana podniosła, iż zawarta pomiędzy stronami zawiera niedopuszczalny warunek rozwiązujący. W przypadku wpływu kwoty do dnia 30 września 2015 r. wypowiedzenie stanie się bezskuteczne, a umowa obowiązywać będzie na dotychczasowych warunkach. Pozwana wskazała również, iż umowa została rozwiązana w dniu 30 września 2015 r., dlatego kara umowna winna być wystawiona nie później niż do dnia 30 września 2015 r. Natomiast operator wystawił pozwanej opłatę specjalną za przedterminowe rozwiązanie umowy w dniu 4 listopada 2015 r. w wysokości 1.224,66 zł. Natomiast kara umowna winna być wystawiona w okresie do 30 dni od rozwiązania umowy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zawarła z (...)w W. umowę nr (...) z dnia 28 lutego 2014 r. o świadczenie usług telekomunikacyjnych dotyczącą karty SIM z przypisanym jej numerem (...) zawartą na okres 24 miesięcy.

Zgodnie z treścią pkt 10 umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 28 lutego 2014 r., zarówno Abonent (pozwana) jak i Operator ((...)w W.) są uprawnieni do rozwiązania umowy z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Okres ten wynosi 30 dni i liczony jest od pierwszego dnia okresu rozliczeniowego następującego po okresie rozliczeniowym, w którym złożono oświadczenie o rozwiązaniu umowy. Za dzień złożenia wypowiedzenia umowy przez Abonenta przyjmuje się dzień doręczenia na adres korespondencyjny (...) Klienta podany na stronie www Operatora dokumentu zawierającego wypowiedzenie umowy. Umowa ulega rozwiązaniu z upływem okresu wypowiedzenia (pkt 11 umowy). Wypowiedzenie umowy wymaga zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności i powinno zawierać oznaczenie numery (...), którego dotyczy umowa (odpowiednio pkt 12).

W przypadku, gdy zawarcie umowy wiązało się z przyznaniem Abonentowi przez Operatora ulgi, Operator uprawniony jest żądać kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez Abonenta lub przez Operatora z przyczyn leżących po stronie Abonenta przed upływem okresu, na który umowa została zawarta, w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi przyznanej Abonentowi i pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania (pkt 13 umowy).

Dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 28 lutego 2014 r. (k. 42-45), regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych (k. 57-58).

Na podstawie w/w umów wierzyciel (...) sp. z o.o.. z siedzibą w W. wystawił pozwanej następujące faktury VAT oraz dokumenty:

- F/l (...), kwota do zapłaty 209.09 zł termin wymagalności 2015-05-18;
- F/(...), kwota do zapłaty 209.09 zł, termin wymagalności 2015-06-17;
- F/(...) kwota do zapłaty 209.09 zł, termin wymagalności 2015-07-17;
- F/l (...), kwota do zapłaty 209.09 zł, termin wymagalności 2015-08-17;

- pismo z dnia 3 października 2015 r. dot. (...), kwota do zapłaty 209,09 zł, termin wymagalności 2015-11-16r.,
- notę debetową nr (...) na kwotę 1.224,66 zł z dnia 4 listopada 2015 r. z terminem płatności 18 listopada 2015 r.

Dowód: faktury VAT (k. 47-50), pismo z dnia 3 października 2015 r. (k. 51), nota debetowa (k. 53).

Wierzyciel pierwotny (...) z siedzibą w W. w dniu 18 sierpnia 2015 r. wypowiedział pozwanej umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Dowód: wypowiedzenie umowy wraz z załącznikiem (k. 45v-46).

W dniu 22 grudnia 2016 r. została zawarta umowa przelewu wierzytelności pomiędzy P4 sp. z o.o. z siedzibą w W., a Agio Wierzytelności (...) 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. reprezentowanym przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A. z siedzibą w W., które udzieliło pełnomocnictwa Spółce (...) S.A. z siedzibą we W. do zawierania w imieniu Funduszu umów nabycia wierzytelności.

Dowód: wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych (k. 19), umowa przelewu wierzytelności wraz z załącznikami (k. 27-30), pełnomocnictwo (31-32), odpis z (...) S.A. (k. 32v-34), odpis z (...) (k. 34v-37), poświadczenie podpisania umowy (k. 38, 40), pełnomocnictwo (k. 39), oświadczenie (k. 41).

Pismem z dnia 18 stycznia 2017 r. powód zawiadomił pozwaną o dokonanych przelewach wierzytelności. Następnie pismem z dnia 30 marca 2017 r. wezwał pozwaną do zapłaty należności w kwocie 2 516,66 zł

Dowód: zawiadomienie o przelewach wierzytelności (k. 54), wezwanie do zapłaty (k. 55).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Powód wywodził swoje roszczenie z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 28 lutego 2014 r., zgodnie z którą pozwana zobowiązana była do płacenia miesięcznego abonamentu. Strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia oraz wskazywała na bezzasadność naliczenia kar umownych.

W przedmiotowej sprawie powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, przedłożył umowę przelewu wierzytelności z dnia 22 grudnia 2016 r.

Uregulowany w przepisie art. 509 k.c. przelew wierzytelności należy do czynności prawnych rozporządzających, bowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (art. 353 k.c.). Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. W związku z tym, aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (por. wyrok Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 7 października 2013 roku, II Ca 770/13, Portal Orzeczeń Sądu Okręgowego w Białymstoku i orzecznictwo tam powołane).

Zgodnie z powołanym powyżej przepisem wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Na podstawie art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może, więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem [por. J. M. (w:) Kodeks..., s. 162; H. C. (w:) Komentarz..., s. 595; B. Ł. (w:) Kodeks..., s. (...)]. Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta). Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (niebędące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta).

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, potwierdzał, że powód nabył w stosunku do pozwanego wierzytelność w zakresie należności z mocy powoływanych umów.

Przeniesić w drodze cesji nie sposób jednak należności, które nie przysługiwały wierzycielowi pierwotnemu. Strona powodowa podniosła, iż nabyła dochodzoną należność w drodze wymienionej powyżej umowy przelewu wierzytelności, zaś zobowiązanie pozwanego wynika z zawartych przez niego z (...)w W. umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Przedstawiona przez powoda umowa zawarta pomiędzy pierwotnym wierzycielem a pozwaną pozwoliły na określenie stosunku zobowiązaniowego, na podstawie którego powstała wierzytelność będąca przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie.

Pozwana zanegowała naliczenie kary umownej, nie negując, iż zawarła umowę z pierwotnym wierzycielem, nie kwestionowała również cesji wierzytelności. Na podstawie przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, a zatem powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa, to jest okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda. Co więcej, samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione, zaś w razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1975 r., wydane w sprawie III CRN 26/75, opubl. LEX nr 7692). Nadto, zgodnie z obowiązującą procedurą cywilną nie do sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Innymi słowy sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.) – nie może on dopuszczać dowodu z urzędu, który nie był wskazany przez stronę, czy jej pełnomocnika procesowego (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r., wydane w sprawie II CKN 1322/00, opubl. LEX nr 51967, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r., wydany w sprawie III CKN 567/98, opubl. LEX nr 52772, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r., wydany w sprawie II UKN 182/98, opubl. OSNP 1999/17/556).

Zebrany w sprawie materiał dowodowy w ocenie Sądu dawał podstawy do uwzględnienia powództwa jedynie w części, w jakiej powód przedłożył stosowne faktury VAT dokumentujące wysokość dochodzonego pozwanym roszczenia, tj. w kwocie 836,36 zł. Powód nie przedstawił na okoliczność udowodnienia pozostałej kwoty roszczenia żadnych dowodów, a Sąd nie wzywał strony powodowej do ewentualnego uzupełnienia dokumentacji, mając na uwadze fakt, że strona jest reprezentowana przez fachowego pełnomocnika. Powód profesjonalnie zajmuje się działalnością sekurytyzacyjną i jest reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego – radcę prawnego - co dodatkowo skutkuje podwyższeniem miernika staranności i rzetelności.

Przekonując o zasadności żądania pozwu powód powoływał się również na regulację art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.). Zgodnie z treścią tego przepisu, w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Roszczenie nie przysługuje w przypadku rozwiązania przez konsumenta umowy przed rozpoczęciem świadczenia usług, chyba że przedmiotem ulgi jest telekomunikacyjne urządzenie końcowe.

W świetle przytoczonej regulacji trudno przyjąć, by wskazany przepis stanowił samodzielną podstawę dla formułowania roszczenia, natomiast wprowadza on z pewnością granice dla żądania wywodzonego w związku z rozwiązaniem umowy z winy abonenta w sytuacji objętej hipotezą cytowanej normy. Jednakże dla przyjęcia zasadności tak ukształtowanego roszczenia koniecznym jest przede wszystkim precyzyjne określenie jego podstawy prawnej oraz wysokości. Do wyliczenia wartości ulgi przyznanej abonentowi, uwzględnić należy więc, że ulga oznacza obniżkę określonych opłat. Winna ona zatem wyraźnie być określona w odniesieniu do opłat wynikających z umowy. Jeśli ulga, którą uzyskał abonent, przyznana jest w odniesieniu do świadczeń płatnych okresowo, to wyliczenie wartości ulgi obejmować winno precyzyjnie i szczegółowo kwoty uzyskanego obniżenia świadczenia za okres, na który zawarto umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 9 maja 2013 roku, wydany w sprawie I Aca 109/13, opubl. Lex nr 1327609). W aktach sprawy brak jest powyższych szczegółowych wyliczeń. W konsekwencji tak ujmowane żądanie powoda nie mogło się ostać.

Niezasadny okazał się także zarzut przedawnienia roszczenia zgłoszony przez stronę pozwaną. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r. wydaną w sprawie III CZP 20/09 (opubl. LEX nr 493968) termin przedawnienia roszczenia o opłatę abonamentową i wynagrodzenie za połączenia telefoniczne z umowy o świadczenie usług telefonicznych, zawartej na podstawie ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), określa art. 118 k.c., który stanowi, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Skoro zatem powód dochodził w niniejszej sprawie roszczeń, które stały się wymagalne najwcześniej w dniu 18 maja 2015 r. i mając na uwadze okoliczność, że dnia 15 września 2017 r. powód złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym (zob. art. 123 k.c.) roszczenia te nie uległy przedawnieniu.

Biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne jedynie w części w związku z tym w punkcie 1 sentencji wyroku zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 836,36 zł na którą składają się następujące kwoty:

- 209,09 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 18 maja 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 209,09 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 czerwca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 209,09 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 209,09 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 17 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty

Podstawę prawną zasądzenia odsetek stanowił przy tym art. 481 § 1 k.c.

W zakresie skapitalizowanych odsetek Sąd nie znalazł podstawy do ich naliczenia, albowiem jak wynika z pozwu strona powodowa domagała się dwukrotnego naliczenia odsetek ustawowych za okres od dnia wymagalności należności do dnia wytoczenia powództwa, dlatego pozew w tym zakresie jest nieuzasadniony. Pozew obejmował swym zakresem również te części roszczenia, które zostały oddalone.

W punkcie 2 sentencji wyroku Sąd oddalił powództwo w zakresie kwoty 1.753,03 zł ($2.589,39 \text{ zł} - 836,36 \text{ zł} = 1.753,03 \text{ zł}$).

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Na koszty procesu powoda w sprawie składały się kwoty: 33 zł z tytułu uiszczonej opłaty sądowej, 17,00 zł z tytułu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, koszt zastępstwa procesowego strony powodowej ustalony zgodnie z §2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. ze zm.) w kwocie 900 zł, co daje łączną kwotę 950 zł. Pozwana nie poniosła kosztów procesu. W związku z powyższym łączny koszt procesu wyniósł 950 zł. Powód utrzymał się ze swoim żądaniem w 33%, a zatem pozwana winna zwrócić powodowi kwotę 311 zł, o czym orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brzęk